

De Vroegwerker

Reflectie op de dagelijkse praktijk

Selectieve etertjes, om wat voor reden dan ook, vormen het vakgebied van logopediste Judith van de Kam. Maar ook jonge kinderen met autisme. “Voor beide disciplines geldt dat vroeghulp nu en straks veel ellende kan voorkomen.”

Wat is je achtergrond?

“Tijdens mijn werkzaamheden als logopedist heb ik veel bijscholingen gedaan. Uiteindelijk bracht dit preverbaal logopedie, sensorische informatieverwerking en een autismespecialisatie bij elkaar. Hierdoor heb ik regelmatig te maken met selectieve eters of mensen met ARFID. Daarnaast ben ik Loekemeijer Gehechtheidsonderzoeker- en begeleider. Bijzonder aan deze methode is dat je in plaats van een diagnose uitgaat van de ontwikkelingsfasen van de gehechtheid. Dit doe ik als zzp'er.”

Waaruit bestaat uw dagelijkse werk?

“Heel verschillend, want ik richt me op drie verschillende takken. Vanuit de preverbaal logopedie behandel ik kinderen met eet- en slikproblemen in hun thuissituatie. Bijvoorbeeld oraal leren eten bij sondevoeding, fles weigeren of het goed leren eten van stukjes vast voedsel. Soms is een stoornis in de zintuiglijke prikkelverwerking de oorzaak van heel selectief eten. Dan werk ik op basis van een combinatie van verschillende theoretische achtergronden en mijn praktijkervaring. De SOS Approach to feeding is daarbij dan een belangrijk onderdeel. Verder zie ik vanuit de Loekemeijermethode ook kinderen met autisme.”

Wat is uw affiniteit met signaleren en vroeghulp?

“Vroeghulp voorkomt veel problemen in de toekomst. Waar 20 jaar geleden nog bijna niemand van preverbaal logopedie had gehoord, is dat de laatste jaren gelukkig veranderd. Naast kinder- en jeugdartsen weten ouders mij steeds beter te vinden. Ik vind het heerlijk als ik een gezin kan en mag helpen in deze vroege ontwikkelingsperiode. Helemaal als zij vervolgens vol vertrouwen zelf de volgende stappen in de eetontwikkeling maken. Bij de selectieve eters is dit anders omdat daar meestal al een heel patroon is ingeslopen. Er is meer tijd, begrip en geduld nodig om dit te veranderen. Ook bij kinderen met autisme en gehechtheidsproblemen is veel begrip nodig. Bij hen maak ik gebruik van de Loekemeijermethode. Ik hoop dat hulpverleners deze mooie methode snel beter leren kennen. Te meer daar ik verwacht dat dit in de signalering en vroeghulp bij jonge kinderen met autisme veel leed kan voorkomen.”

Wat is voor u een belangrijke inspiratiebron?

“Met stip op nummer 1 zijn dit ‘mijn’ cliëntjes. De lach en de traan waar ik in word meegenomen. Het vertrouwen dat ze me geven. Dat ze hun verhaal delen en uit zichzelf

vragen stellen. De energie die het mij geeft om samen met hen een weg te bewandelen. Waarbij ik hen iets heb mogen meegeven, maar zij mij misschien nog wel meer.”

Waar ergert u zich aan?

“Helaas komen we logopediecollega's te kort. Soms moet ik daardoor zelfs 'nee' verkopen. Helemaal droevig is het als ik dan een ouder niet altijd kan doorverwijzen naar een andere preverbaal logopedist. Bij de selectieve eters loop ik ook nog al eens tegen het grijze gebied aan zoals dit door gemeenten gezien wordt: behandeling of begeleiding. Het vechten voor de financiële middelen, waarbij de cliënt de juiste hulp krijgt vreet energie. Wat me daar het meest aan ergert is dat iedere gemeente eigen regels hanteert. Niet ieder kind heeft daardoor evenveel toegang tot dezelfde hulp. Heel triest.”

Wat vind je een belangrijke uitdaging?

“Het open staan voor de ander, voor het anders zijn. We hebben allemaal onze eigen problemen en die van de een zijn niet per se groter, kleiner, meer of minder dan die van de ander. Daarin gehoord en gezien worden is de allereerste stap. We willen allemaal iemand zijn die belangrijk wordt gevonden, die er mag zijn.”